"मीठे बच्चे– आफ्नो दिलसँग सोध– म ज्ञानको सुगन्ध फैलाउने सुगन्धित फूल बनेको छु? सधैं सुगन्ध फैलाइराख।"

प्रश्नः– कुन बच्चाहरूको अवस्था धेरै मस्त रहन्छ? गैलप गर्ने आधार के हो ?

उत्तरः– जो राम्रा-राम्रा फूल छन्, जसको बुद्धिमा ज्ञानको मन्थन चलिरहन्छ उनीहरूको अवस्था धेरै मस्त रहन्छ। ज्ञान र योगको शिक्षा दिएर सुगन्ध फैलाउनेवाला बच्चाहरू धेरै प्रफुल्लित रहन्छन्। गैलप गर्ने आधार हो सच्चा पुतली बन्नु। मायाको तुफानबाट सदा बचिरहनु। श्रीमतमा चलिरहनु छ।

गीतः– महफिल में जल उठी शमा...

ओम् शान्ति। चैतन्य पुतलीले गीत सुन्यौ। पुतली भन वा फूल भन, कुरा एउटै हो। बच्चाहरूले बुझेका छन्– वास्तवमा हामी पुतली बनेका छौं वा चक्र लगाउँछौ, शमालाई भुल्छौं। हरेकले आफ्नो दिलसँग सोध्नु छ– म कहाँसम्म फूल बनेको छु र? ज्ञानको सुगन्ध फैलाउँछु? आफूजस्तै फूल कसैलाई बनाएको छु? यो त बच्चाहरूले जान्दछन्– ज्ञानको सागर उहाँ बाबा हुनुहुन्छ। उहाँको कति सुगन्ध छ! जो राम्रा फूल वा पुतली छन् उनीहरूको अवश्य राम्रो सुगन्ध आउँछ। उनीहरू सदैव खुशी रहन्छन्, अरूलाई पनि आफूसमान फूल वा पुतली बनाउँछन्। फूल नभए कोपिला बनाउँछन्। पूरा पुतली उनीहरू हुन् जो जीवन छँदै मर्छन्। बलि चढ्छन् अथवा ईश्वरीय सन्तान बन्छन्। कुनै साहुकारले कुनै गरिबको बच्चालाई धर्मपुत्र बनायो भने बच्चालाई साहुको काखमा आएपछि तिनै माता-पिताको याद आइरहन्छ। बिस्तारै गरिबको याद भुल्छ। जान्दछ– मेरो गरिब माता पिता पनि छन् तर याद साहुकार माता पितालाई गर्छ, जसबाट धन मिल्छ। संन्यासी साधु आदि जो छन् उनीहरू पनि साधना गर्छन् मुक्तिधाममा जान। सबैले मुक्तिको लागि नै पुरुषार्थ गर्छन्। तर मुक्तिको अर्थ बुझ्दैनन्। कसैले भन्छन्– ज्योति ज्योतिमा समाहित हुन्छ, कसैले सम्झन्छन्– पार निर्वाण जान्छ। निर्वाणधाममा जानुलाई ज्योतिमा समाहित भयो वा मिल्यो भनिदैन। यो पनि सम्झन्छन्– हामी दूरदेशका रहनेवाला हौं। यस गन्दा दुनियाँमा रहेर के गर्ने।

बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ जब कोहीसँग मिल्छौ, यो सम्झाउनु छ– यो बनिबनाऊ ड्रामा हो। सत्ययुग, त्रेता, द्वापर, कलियुग, यो हो संगमयुग। सत्ययुगपछि त्रेताको पनि संगम हुन्छ। वहाँ युग बदलिन्छ तर यहाँ कल्प बदलिन्छ। बाबा कुनै युग-युगमा आउनुहुन्न, जसरी मनुष्यले सम्झन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ– जब सबै तमोप्रधान बन्छन्, कलियुगको अन्त्य हुन्छ, यस्तो कल्पको संगममा म आउँछु। युग पूरा हुँदा दुई कला कम हुन्छ। यो त जब पूरा ग्रहण लाग्छ तब म आउँछु। म युगे-युगे आउँदिनँ। यो बाबा बसेर पुतलीहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ। पुतलीहरूमा पनि नम्बरवार हुन्छन्। कोही त जलेर मर्छन् कोही चक्र लगाएर जान्छन्। श्रीमतमा चल्न सक्दैनन्। यदि कोही श्रीमतमा चलेनन् भने फेरि मायाले पछारिरहन्छ। श्रीमतको धेरै गायन छ। श्रीमत भगवद्गीता भनिन्छ। शास्त्र त पछि बसेर बनाइएका हुन्। त्यस समय त मनुष्यको बुद्धि रजो तमो हुनाले सम्झिए– कृष्ण द्वापरमा आए। बाबा भन्नुहुन्छ– म आउँछु नै तब जब आदि सनातन देवी देवता धर्मका मनुष्य गुम हुन्छन्। तर यो भुल्छन्– हामी नै देवी-देवता धर्मवाला थियौं। आफ्नो हिन्दु धर्म भनिदिन्छन्। यो कडा भन्दा कडा भूल हो। हिन्दुहरू जो देवता धर्मका पुजारी छन् उनीहरूसँग सोध तपाई कुन धर्मको हुनुहुन्छ? तब भन्छन्– हामी हिन्दु धर्मका हौं। अरे तपाईं कसलाई पुज्नुहुन्छ? हिन्दुहरूले आफ्नो धर्मलाई नै जान्दैनन्। यो

पनि ड्रामामा निश्चित छ। जब भुल्छन् तब त फेरि म आएर आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्छु। सत्ययुगमा हुन्छ नै एउटा धर्म। यो कुरा बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। जो विश्वको मालिक थिए उनीहरू स्वयंले नै भुल्छन् भने बाँकी अरूको के कुरा।

उहाँ एकै बाबा हुनुहुन्छ जसले आएर दुःखधामबाट निकालेर सुखधामको मालिक बनाउनुहुन्छ। तिमी भन्छौ– अहिले हामी नर्कका मालिक छौं। दुनियाँलाई तमोप्रधान त बन्नु नै छ। सबै पतित छन् त्यसैले त पावनका अगाडि गएर नमस्ते गर्छन्। मनुष्यले संन्यासी आदिलाई गुरु बनाउँछन् किनकि उनीहरू पावन छन्, सम्झन्छन् गुरुद्वारा पावन बनिएन भने सद्गति कसरी मिल्छ। तर अनुसरण त गर्दैनन्। गुरुहरूले फेरि उनीहरूलाई भन्दैनन् पनि– तिमीले अनुसरण कहाँ गर्छौं र, पवित्र कहाँ बन्छौ। यहाँ त बाबा भन्नुहुन्छ– यदि तिमी पावन निर्विकारी बन्छौ भने मेरो अनुयायी हौ, बन्दैनौ भने होइनौ। उच्च गतिलाई पाउन सक्दैनौ। संन्यासीले यसो भन्दैनन्– अनुसरण गर, नत्र सजाय खानुपर्छ। यो कुरा बाबाले भन्नुहुन्छ– श्रीमतमा चल नत्र धेरै त्राहि-त्राहि गर्नुपर्छ। उनीहरूले त सम्झन्छन् आत्मा निर्लेप छ, तर होइन। आत्माले नै सुख दुःख देख्छ। यो कसैले पनि बुझ्दैनन्। बाबा पटक-पटक सम्झाउनुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! लक्ष्य धेरै ठूलो छ। यस समय तिमी पुरुषार्थ गर्छौं जबकि दुःखी हुन्छौ। तिमीलाई थाहा छ– सत्ययुगमा हामी धेरै सुखी रहन्छौं। वहाँ यो थाहै हुँदैन– हामीलाई फेरि दुःखधाममा जानु छ। हामी सुखमा कसरी आयौं, कति जन्म लिन्छौं– केही पनि थाहा हुँदैन। अहिले तिमीले जान्दछौ– को उच्च भए? तिमी ईश्वरका सन्तान भएका कारण जसरी ईश्वर ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ, तिमी पनि ज्ञानको सागर हौ। अहिले तिमी ईश्वरीय सन्तान हौ तर नम्बरवार। कोही त बडो मस्त हुन्छन्। सम्झन्छन्– हामी त बाबाको मतमा चलिरहन्छौं। जति मतमा चल्छौ त्यति श्रेष्ठ बन्छौ।

बाबा सम्मुख बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! देह अभिमान छोड, देही अभिमानी बन, निरन्तर याद गर। तर सदैव याद गर्न सक्दैनन्। याद नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार रहन्छ। त्यसको पनि नतिजा अन्त्यमा निस्कन्छ। बाबा त हुनुहुन्छ नै सुख दाता। यस्तो होइन दुःख पनि बाबाले नै दिनुहुन्छ। पिताले कहिल्यै बच्चालाई दुःख दिदैनन्। बच्चाहरूले आफ्नो उल्टा चलनका कारण दुःख पाउँछन्। पिताले दुःख दिन सक्दैनन्। भन्छन्– हे भगवान्, बच्चा दिनुभयो भने कुलको वृद्धि हुने थियो। बच्चाहरूलाई धेरै प्रेम गर्छन्, बाँकी दुःख आफ्नै कर्मको पाउँछन्। अहिले बाबाले बच्चाहरूलाई धेरै सुखी बनाउनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ– श्रीमतमा चल। आसुरी मतमा चलेका कारण तिमीले दुःख पाउँछौ। बच्चाहरूले बाबा र शिक्षक अथवा ठूलाको आज्ञा नमानेका कारण दुःखी हुन्छन्। दुःखदायी स्वयं बन्छन्। मायाको बन्छन्। ईश्वरको मत तिमीलाई अहिले नै मिल्छ। ईश्वरको मतको रिजल्ट २१ जन्मसम्म चल्छ। फेरि आधा कल्प मायाको मतमा चल्छन्। ईश्वर एकै पटक आएर मत दिनुहुन्छ। माया त आधाकल्प देखि छँदै छ। मायाको मतमा चलेर १०० प्रतिशत दुर्भाग्यशाली बन्छन्।

त्यसैले जो राम्रा-राम्रा फूल छन् उनीहरू यसै खुशीमा सदैव मस्त रहन्छन्। नम्बरवार त छन् नि। कोही पुतली त बाबाको बनेर श्रीमतमा चल्छन्। प्राय: गरिबले नै आफ्नो हिसाब लेख्छन्। साहुकारलाई त डर रहन्छ– कहीँ मेरो पैसा नलिऊन्। साहुकारको लागि बडो मुस्किल छ। बाबा भन्नुहुन्छ– म गरिब निवाज हुँ। दान पनि जहिले पनि गरिबलाई नै गरिन्छ। सुदामाको कुरा छ नि। चामल कनिका लिएर उनलाई महल दिए। तिमी हौ गरिब, सम्झ कसैका पासमा २५-५० रुपयाँ छ त्यसबाट एक दुई आना दिन्छन्। साहुकारले ५० हजार दिन्छन् भने

पनि बराबर हुन्छ, त्यसैले गरिब निवान भनिन्छ। साहुकारहरूले त भन्छन्– मलाई फुर्सद छैन किनकि पूरा निश्चय छैन। तिमी गरिब हौ। गरिबलाई धन मिल्यो भने खुशी हुन्छन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ– यहाँका गरिब वहाँ साहुकार बन्छन् र यहाँका साहुकार वहाँ धेरै गरिब बन्छन्। कसैले भन्छन्– मैले यज्ञको ख्याल गरौं कि कुटुम्बको? बाबा भन्नुहुन्छ– तिमी आफ्नो कुटुम्बको धेरै राम्रो सँग सम्हाल गर। ठीक छ, जो तिमी अहिले गरिब छौ। साहुकार भएको भए बाबाबाट पूरा वर्सा लिन सक्ने थिएनौ। संन्यासीले यसो भन्न सक्दैनन्, उनीहरूले त पैसा लिएर आफ्नो जागिर बनाउँछन्। शिवबाबाले कहाँ बनाउनुहुन्छ र? यो भवन आदि सबै तिमी बच्चाहरूले आफ्नो लागि बनाएका छौ। यो कसैको जागिर होइन। यो त क्षणिक हो किनकि अन्त्य समयमा बच्चाहरूलाई यहाँ आएर रहनु छ। हाम्रो यादगार पनि यहाँ छ। अन्त्यमा यहाँ आएर विश्राम लिन्छन्। बाबाको पासमा भागेर आउँछन् उनीहरू, जो योगयुक्त हुन्छन्। उनीहरूलाई मदत पनि मिल्छ। बाबाको धेरै मदत मिल्छ। तिमीलाई थाहा छ– हामीले यहाँ बसेर विनाश हेर्नु छ। जसरी शुरुमा बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई बहलाउनुभयो, त्यसैगरी अन्त्यमा आउनेहरूको पनि हक छ। त्यस समय यस्तो फिल गर्नेछन्, मानौं वैकुण्ठमा बसेका छौं। धेरै नाजुक हुँदै जान्छ।

यो त सम्झन्छन् हामी यात्रामा छौं। थोरै समय पछि विनाश हुन्छ। हामी गएर राजकुमार राजकुमारी बन्छौं। किसिम किसिमका फूल छन्। हरेक बच्चाले सम्झनुपर्छ– मैले कतिलाई ज्ञानको सुगन्ध दिइरहेको छु। कसैलाई ज्ञान र योगको शिक्षा दिन्छु? जसले सेवा गर्छन् उनीहरू भित्र प्रफुल्लित रहन्छन्। बाबालाई थाहा हुन्छ यो कुन अवस्थामा रहन्छ। यसको अवस्थाले कहाँसम्म छलांग लगाउँछ। उनको अवस्थाले छलांग लगाउँछ जो पुतली बनेको हुन्छ। बाबा सम्झाउनुहुन्छ– मायाको तुफान त आउँछ, त्यसबाट आफूलाई बचाउनुपर्छ। संन्यासीले कहिल्यै भन्दैनन् स्त्री पुरुष गृहस्थमा रहँदै पवित्र भएर देखाऊ। उनीहरूले यस्तो संन्यास गराउन सक्दैनन्। उनीहरूको हुन्छ नै रजोप्रधान संन्यास, निवृत्ति मार्गको। हठयोग संन्यास त मनुष्यले मनुष्यलाई सिकाउँदै आएका छन्। अहिले यो राजयोग परमपिता परमात्मा आएर आमाहरूलाई सिकाउनु हुन्छ। आत्मालाई ज्ञान छ– म आत्माले आफ्नो यस (आत्मा) भाइलाई सम्झाउँछु। जसरी परमात्मा बाबाले हामी आत्माहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। हामी पनि आत्मा हौं। बाबाले हामीलाई सिकाउनुहुन्छ। मैले फेरि यी आत्माहरूलाई सम्झाउँछु। तर यो आत्मापनको निश्चय नहुँदा आफूलाई मनुष्य सम्झिएर मनुष्यलाई सम्झाउँछन्। बाबा भन्नुहुन्छ– म त आत्माहरूसँग नै कुरा गर्छु। म परम आत्मा तिमी आत्मा सँग कुरा गर्छु। तिमी भन्छौ म आत्माले सुन्छु। आत्मालाई सुनाउँछु। यसरी तिमी देही अभिमानी भएर कसैलाई सुनायौ भने उसलाई झट्ट तीर लाग्नेछ। यदि स्वयं देही अभिमानी रहन सक्दैनौ भने धारणा गर्न सक्दैनौ। यो उच्च लक्ष्य छ। बुद्धिमा यो रहनुपर्छ– म यी अंगहरूद्वारा सुन्छु। बाबा भन्नुहुन्छ– म आत्माहरू सँग कुरा गर्छु। बच्चाहरूले भन्छन्– म आत्मा भाइहरूसँग कुरा गर्छु। बाबा भन्नुहुन्छ– म आत्माहरूलाई सम्झाउँछु। बाबाको आदेश छ– प्यारा बच्चाहरू, अशरीरी अर्थात् देही अभिमानी बन। देह अभिमानलाई छोड, मलाई याद गर। यो बुद्धिमा आउनुपर्छ– म आत्मासँग कुरा गर्छु, नकि शरीरसँग।

स्त्री भए पनि, उनको पनि आत्मासँग कुरा गर्छु। तिमी बच्चाहरूले सम्झन्छौ– म बाबाको त बनेँ तर होइन, यसमा बडो सूक्ष्म बुद्धि चल्छ। म आत्माले सम्झाउँछु, यो बुद्धिमा आउँछ। यस्तो होइन– म फलानोलाई

सम्झाउँछु। होइन, यो मेरो भाइ हो, यसलाई मार्ग बताउनु छ। यो आत्माले बुझिरहेको छ। यस्तो सम्झियो भने तीर लाग्छ। देहलाई देखेर सुनाउँछौ भने आत्माले सुन्दैन।

पहिले नै वार्निङ देऊ म आत्मासँग कुरा गर्छु। आत्मालाई न पुरुष भनिन्छ, न स्त्री भनिन्छ। आत्मा त अलग्गै छ। पुरुष-स्त्री शरीर अनुसार नाम राखिन्छ। जसरी ब्रह्मा सरस्वतीलाई स्त्री-पुरुष भनिन्छ। शंकर पार्बतीलाई पनि स्त्री-पुरुष भनिन्छ। शिव बाबालाई न मेल न फिमेल भनिन्छ। बाबा आत्माहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ– यो उच्च लक्ष्य छ। बाबाको आत्माले यिनलाई सम्झाउँछ। आत्मालाई इन्जेक्सन लगाउनु छ तब देह-अभिमान टुट्छ। नत्र सुगन्ध निस्कँदैन, ताकत आउँदैन। म आत्मासँग कुरा गर्छु। आत्माले सुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– तिमीलाई वापस जानु छ, त्यसैले देही-अभिमानी बन, मनमनाभव। फेरि स्वतः मध्याजी भव आइहाल्छ। मूल कुरा हो नै मनमनाभव। बाबालाई याद गर। भन्न त सबैले भन्छन्– भगवानलाई याद गर्नुहोस् तर जान्दैनन्। खासगरी भन्छन्– ईश्वरलाई याद गर्नुहोस्। कृष्णलाई वा देवतालाई याद गर्नु छैन। मनुष्यको बुद्धि फेरि जान्छ कृष्ण, रामतर्फ। तर उनीहरू त भगवान् होइनन्। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई सूक्ष्म बुद्धि मिल्छ। सबैरै उठेर विचार सागर मन्थन गर्नु छ। दिनमा सेवा गर्नु छ किनकि कर्मयोगी हौ। लेखिएको पनि छ– निद्रालाई जित्नेवाला बन। रातीमा जागेर कमाइ गर। दिनमा मायाको धेरै जाल हुन्छ। अमृतवेला वायुमण्डल धेरै राम्रो हुन्छ। बाबालाई यो त लेख्दैनन्– फलानो समयमा उठेर विचार सागर मन्थन गर्छु। यसमा धेरै मेहनत छ। विश्वको मालिक बन्नु छ त्यसैले अवश्य थोरै मेहनत त गर्नुपर्छ नि। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति मात-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) देही-अभिमानी बन्ने मेहनत गर्नु छ, म आत्मा, आत्मा भाइसँग कुरा गर्छु, आत्माले बोल्छ, आत्माले यी अंगहरूद्वारा सुन्छ... यो अभ्यास गर्नु छ।

२) उच्च गतिको लागि पावन निर्विकारी बन्नु छ। जीवन छँदै मरेर पूरा पुतली बन्नु छ।

वरदान:– अशान्ति वा हंगामाको बीचमा शान्ति कुण्डको अनुभूति गराउने शान्ति स्वरूप भव

जब कुनै स्थानमा हंगामा हुन्छ, तब त्यस झगडाको समयमा शान्तिको शक्तिको कमाल देखाऊ। सबैको बुद्धिमा आओस्– यहाँ त शान्तिको कुण्ड छ, शान्ति कुण्ड बनेर शान्तिको शक्ति फैलाऊ, शान्ति स्वरूप भएर शान्ति कुण्डको अनुभव गराऊ। त्यस समय वाचाको सेवा गर्न सक्दैनौ तर मनसाद्वारा शान्ति कुण्डको प्रत्यक्षता गर्न सक्छौ। सबैलाई भाइब्रेसन आउनुपर्छ– यहाँबाट शान्ति मिल्छ। अब यस्तो वायुमण्डल बनाऊ।

स्लोगन:– स्वयंको र सबैको चिन्तालाई मेटाउनु नै शुभचिन्तक बन्नु हो।

शब्दार्थ:– गैलप= फड्को मार्नु, छलांग लगाउनु।